

Dirk Pauwels JÉRÔME DE PERLINGHI / KAAITHEATER

Laat ons,
om geen misverstanden
te installeren, nu eens
niet deze bedragen
aanvechten en uitgaan
van de volgende premisse:
om groot(s) theater
te maken is groot geld
nodig.

Informatie is alles, alles is informatie!

Dat onze geëerde minister in staat is het veld serieus zenuwachtig te maken, bleek toen er na de persconferentie van Het Toneelhuis een bijna veertien dagen durende heuse perspolemie losbrak over publiekscijfers, subsidievergelijk en gigantische deficits. Iedereen nogmaals een dikke proficiat. (Het zou overigens een schoolvoorbeeld van hedendaags management betekenen mocht iemand, liefst een vrijwilliger, eens de totale loonkost berekenen die onze Vlaamse persorganen aan deze zaak hebben gependeed – kwestie van het rendement wat nauwkeuriger te kunnen evalueren.) Het onderwerp was – zoals men wellicht nog weet (?) – de drie theaterhuizen die, stads-, provincie- en co-subsidie niet meegerekend, samen goed zijn voor x miljoen aan overheidssubsidies. Laat ons, om geen misverstanden te installeren, nu eens niet deze bedragen aanvechten en uitgaan van de volgende premisse: om groot(s) theater te maken is groot geld nodig.

In elk geval: op de redacties her en der te lande sloeg de vlam meteen in de pan: de geïnteresseerde lezer werd in het lang en het breed geïnformeerd over de bittere ingrediënten in spannende interne keukens. En aldus werden – met het juiste gevoel voor contemporaine *openheid*, *transparantie*, *correctheid* en vooral *verhouding* – vele katernen volgestouwd met boeiende ditjes en datjes en het opwindende wel en wee van omgaan met overheidsgeld. Alle voor de hand liggende actoren van dienst kregen, elk op hun beurt, met uitzonderlijk gulle hand een plekje toegewezen om hun mening te ventileren. (Trouwens een goede gelegenheid om terloops de wederzijdse vetes en frustraties nog eens subtiel aan te zetten.) Aldus mocht elke cultuur liefhebber zich geheel onver-

wacht maar terecht verblijden in een opflakkerende maatschappelijke relevantie van de kunst! Ten bewijze: er bleek ineens geen enkel gebrek aan mediaruimte en publieke belangstelling te bestaan voor culturele informatie – nochtans een litanie die op eenvoudig verzoek door elke cultuurredacteur spontaan wordt aangeheven – en dat nog wel zonder écht schandaal. Voorwaar, Het Gaat De Goede Richting Uit. Zoveel is zeker.

Dat die maatschappelijke relevantie werkelijk met woeste slagen om zich heen grijpt konden we enkele maanden eerder al voorzichtig voelen toen onze alerte media alarm bliezen voor de fusieperikelen van de Antwerpse theaterscholen, ook bladzijden vol, passend geïllustreerd met kunstige portretten van Declair, respectievelijk Van der Groen (toegegeven, bekend van film en televisie – 't zou anders misschien iets minder geweest zijn). De minister kan tevreden zijn met zoveel ijver in het opvolgen van zijn ordewoord.

Daarnaast was het ronduit aandoenlijk welk een zorgvuldige bocht gemaakt werd rond de essentiële problematiek van de theateropleiding. Men reduceerde het inhoudelijk debat vakkundig tot een dispuut rond twee Antwerpse coryfeeën. Pure *old-school*-demagogie uit betere, maar vervlogen tijden. Geen enkele theaterliefhebber zal ooit de pakkende beelden vergeten waarin Dora Van der Groen met majestueus, melodramatisch gebaar, onder de hete tranenvloed van enkele, reeds voortreffelijk opgeleide, toekomstige meesteressen in de toneelspeelkunst, voor gans televisiekijkend Vlaanderen haar twee baccararozen onthoofde, een symboliek zonder weerga. En onze kranten speelden het spel vrijwel kritiekloos mee. Waarvoor dank. De doorgaans onaangename kritische duiding was bijna geheel afwezig en het fundamentele probleem werd hier en daar